

**Актуален списък на делата във ВКС, свързани с корупционни престъпления
(мерки 20 и 21 от Плана за действие за изпълнение на препоръките
от Доклада на Европейската комисия от януари 2017 г. в рамките на Механизма за сътрудничество и оценка)**

Дело/докладчик/отделение/страни/предмет	Резултат
<p>27.09.2017 г. – н. д. 480/2017 г., II н. о., докладчик: Милена Панева, чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Във ВКС е образувано к.н.д. № 480/2017 г. срещу Д. Н. – бивш цивилен служител, бивш директор на ТД „Социални дейности“ – Варна към Министерството на отбраната на Република България. Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия, подадена чрез упълномощен защитник, срещу въззивно решение № 8 от 21.03.2017 г. по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. на Военно-апелативния съд.</p> <p>С присъда № 16 от 26.10.2016 г. по н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият Д. Н. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, а именно – документно престъпление) и осъден, поради което са му наложени следните наказания: лишаване от свобода в размер на десет години, което да изтърпи в затвор или затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим, конфискация на част от имуществото, собственост на подсъдимия, и лишаване на подсъдимия от различни права (да заема определена държавна или обществена длъжност и да упражнява определена професия или дейност) за срок от десет години.</p> <p>С въззивно решение № 8 от 21.03.2017 по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. Военно-апелативният съд отменя присъдата на първоинстанционния съд в частта, с която на Д. Н. е определен затвор или затворническото общежитие от закрит тип, при който следва да се изтърпи наказанието лишаване от свобода, и потвърждава в останалата част.</p> <p>С касационната жалба на подсъдимия се иска отмяна на постановените съдебни актове и оправдаване на подсъдимия.</p>	<p>Отложено за постъпване на информация с оглед данните за настъпила смърт на подсъдимия.</p>
<p>12.12.2019 г. – н. д. № 1045/2018 г., III н. о., докладчик: Мая Цонева, чл. 202, ал. 1, т. 1 НК</p> <p>Делото е образувано по протест на Военно-апелативната прокуратура и касационни жалби на подсъдимия К. К. срещу решение от 24.07.2018 г. по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. на Военно-апелативния съд (ВнАС), с което частично е изменена присъда от 07.08.2015 г. по н.о.х.д. № 00160/2013 г. на Военен съд – София.</p> <p>ВКС ще гледа делото за втори път, след като с решение от 07.11.2016 г. по к.н.д. № 776/2016 г. отменя решение от 19.05.2016 г. по в.н.о.х.д. № 0031/2015 г. на ВнАС и връща делото на въззивния съд за</p>	<p>Спряно поради заболяване на подсъдимия.</p>

<p>ново разглеждане от друг състав.</p> <p>С присъда от 07.08.2015 г. по н.о.х.д. № 00160/2013 г. Военен съд – София признава подсъдимия К. К. за виновен за извършено престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, като престъплението е продължавано) и го осъдил на 10 години „лишаване от свобода“ при първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието в затворническо общезитие от закрит тип.</p> <p>На основание чл. 203, ал. 2, пр. 2 вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 съдът е лишил подсъдимия от право да заема длъжност „ръководител“ в държавно или обществено учреждение и лишаване от право да упражнява ръководна професия за срок от 15 години. Подсъдимият е осъден да заплати на конституирания по делото граждански ищец – Националната разузнавателна служба (сега – Държавна агенция „Разузнаване“), сумата от 4 720 196,53 лева за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху нея.</p> <p>С второто си решение от 24.07.2018 г. по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. въззивният съд частично изменя първоинстанционната присъда, като извършеното от подсъдимия е преквалифицирано в престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, като престъплението е продължавано). Подсъдимият е оправдан по първоначалното му обвинение. Наложените наказания „лишаване от права“ също са намалени на по 13 години. Подсъдимият е признат за невиновен за длъжностно присвояване чрез посредствен извършител, като е оправдан в тази му част. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.</p> <p>С касационния протест се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд поради неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание и при условията на алтернативност – да бъде изменено въззивното решение в частта относно квалификацията на деянието, като се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което е имало обвинение в първата инстанция.</p> <p>С касационните жалби на защитниците на подсъдимия се изтъкват доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон, както и явна несправедливост на наложените наказания. Правят се искания при условията на алтернативност въззивно решение да се отмени и подсъдимият да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане.</p>	
<p>27.05.2020 г. – н. д. № 15/2017 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Във ВКС е образувано к.н.д. № 105/2017 г. по касационна жалба от защитника на подсъдимия Д. Н., срещу въззивно решение № 36 от 14.10.2016 г. на Военно-апелативния съд, с което е потвърдена</p>	<p>Спряно на осн. чл. 25, ал. 2 НПК.</p>

присъда № 9 от 19.05.2016 г. по н.о.х.д. № 174/2015г. по описа на Сливенския военен съд. В жалбата са релевираны всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Иска се подсъдимият да бъде оправдан поради несъставомерност на деянието.

С присъда № 9 от 19.05.2016 г. по н.о.х.д. № 174/2015 г. на Сливенския военен съд подсъдимият Д. Н. е признат за виновен за това, че в периода 09.05.2005 – 04.06.2009 г. в к. к. „Св. св. Константин и Елена“ – гр. Варна, в качеството на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна към ИА „Социални дейности“ на Министерството на отбраната (МО), при условията на продължавано престъпление, присвоил пари, собственост на Изпълнителна агенция „Социални дейности“ на МО – София, в размер на 64 326,94 лв. – в големи размери, връчени в това му качество да ги управлява – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

По отношение на подсъдимия Д. Н. е наложено наказание в размер на 3 (три) години и 6 (шест) месеца „лишаване от свобода“ и наказание „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства“ за срок от 5 (пет) години.

На основание чл. 202, ал. 3 вр. ал. 2, т. 1 от НК е наложена и конфискация на ½ от недвижимото имущество на подсъдимия.

С присъдата е уважен предявеният от гражданския ищец Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело“ граждански иск за сумата от 64 326,94 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди.

На подсъдимия Д. Н. са присъдени и направените по делото разноски.

Първоинстанционната присъда е проверена по реда на въззивното производство по жалба от адв. А. П., защитник на подсъдимия Д. Н.

С решение № 36 от 14.10.2016 г. по описа на Военно-апелативния съд първоинстанционната присъда е потвърдена изцяло.

29.05.2020 г. – н. д. № 102/2020 г., Ш н. о., докладчик: Красимира Медарова, чл. 302 от НК

Делото е срещу подсъдимите П. Б. И., Р. Р. Б. и Н. К. И. – длъжностни лица, полицаи – автоконтрольори в група ОДПКПД при сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Русе. Касационното производство е иницирано по касационен протест на прокурор при Апелативна прокуратура – Велико Търново срещу произнесено от Апелативен съд – Велико Търново въззивно решение № 215 от 17.12.2019 г. по в.н.о.х.д. № 60/2019 г. С него е потвърдена първоинстанционната присъда № 36 от 08.10.2018 г. по н.о.х.д. № 152/2017 г. на Окръжен съд – Русе, по която подсъдимите са признати за невиновни и оправдани по обвинението за извършено престъпление по чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК (длъжностно лице, което поиска и приеме дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба – полицейски орган).

С Решение № 77/14.09.2020 г. ВКС реши:

Отменя въззивно решение № 215/17.12.2019 г., постановено по в.н.о.х.д. № 60/2019 г. по описа на Апелативен съд – Велико Търново. Връща делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд от стадия на

<p>В касационния протест се изтъкват доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушения на материалния закон, като се прави искане да се отмени решението на Апелативен съд – Велико Търново, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на съда, като подсъдимите бъдат признати за виновни и осъдени.</p>	<p>съдебното заседание. Решението не подлежи на обжалване.</p>
<p>14.09.2020 г. – н. д. № 579/2020 г., I н. о., докладчик: Румен Петров, чл. 282 от НК Делото е срещу И. К. К. за извършено престъпление по служба в качеството на длъжностно лице (частен съдебен изпълнител) и документно престъпление. Образувано е по касационна жалба на подсъдимия срещу решение № 129 от 16.04.2020 г. по в.н.о.х.д. № 638/2019 г. на Софийския апелативен съд. С присъда по н.о.х.д. № 236/2018 г. на Окръжен съд – Враца И. К. К. е признат за виновен в извършването на: престъпление по служба в качеството на длъжностно лице – частен съдебен изпълнител, по чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 от НК (длъжностно престъпление, от което са настъпили значителни вредни последици и е извършено от лице, заемащо отговорно служебно положение), като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на три години; документно престъпление по чл. 316 вр. чл. 309, ал. 1 от НК (съзнателно ползване на преправен документ), като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на десет месеца. На основание чл. 23, ал. 1 от НК е определено едно общо, най-тежко наказание в размер на три години, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от четири години. С решението на САС присъдата е изменена частично, като въззивният съд преквалифицира престъплението от такова по чл. 282, ал. 2 от НК в такова по чл. 282, ал. 1 от НК и оправдава подсъдимия за квалификацията белег да е длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, намалява наложеното наказание за това деяние от три на две години и съответно определеното общо, най-тежко наказание от три на две години „лишаване от свобода“. Присъдата е потвърдена в останалата част. С касационната жалба се заявяват всички касационни основания и се иска отмяна на присъдата и решението. Има искане подсъдимият да бъде оправдан за престъплението по служба като несъставомерно или да му бъде намалено наложеното наказание като явно несправедливо, и за документното престъпление, като за него му бъде наложено административно наказание на основание чл. 78а от НК.</p>	
<p>17.09.2020 г. – н. д. № 372/2020 г., III н. о., докладчик: Блага Иванова, чл. 302 от НК Делото е образувано по касационна жалба на Т. Р. Д. – полицаи в РУ – Малко Търново при ОД на МВР – Бургас, срещу въззивната присъда по в.н.о.х.д. № 189/2019 г. на Апелативен съд – Бургас, с която е отменена присъдата по н.о.х.д. № 1184/2018 г. на Окръжен съд – Бургас. С въззивната присъда подсъдимият е признат за виновен за извършени престъпления по чл. 311, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно лице, което в кръга на службата си състави официален документ</p>	

с невярно съдържание, в който удостовери неверни обстоятелства, с цел да бъде използван този документ като доказателство) и по чл. 302, т. 1, б. „б“ вр. чл. 301, ал. 3 вр. ал. 1 от НК (длъжностно лице, което поиска дар или облага, която не му се следва, и заедно е извършило друго престъпление във връзка със службата). С присъдата по първото престъпление му е наложено наказание от шест месеца „лишаване от свобода“, а по второто – от една година „лишаване от свобода“. На основание чл. 23 от НК му е наложено едно общо наказание от една година „лишаване от свобода“, отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години. Присъединено е наказанието „лишаване от права“ по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК.

В касационната жалба се изтъкват доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила и нарушения на материалния закон, като се прави искане да се отмени присъдата на Апелативен съд – Бургас, като подсъдимият бъде оправдан изцяло по всички обвинения.

18.09.2020 г. – н. д. № 391/2020 г., III н. о., докладчик: Милена Панева, чл. 203 от НК

Делото е срещу Д. М. за длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай и извършено при условията на продължавано престъпление в качеството на длъжностно лице. Образувано е по касационен протест и по касационна жалба на подсъдимия срещу решението по в.н.о.х.д. № 527/2019 г. на Апелативен съд – Пловдив.

С присъда по н.о.х.д. № 233/2019 г. на Окръжен съд – Хасково подсъдимият е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 и вр. чл. 58а, ал. 1 от НК за това, че в качеството му на длъжностно лице по чл. 93, т. 1, б. „а“ от НК – разследващ митнически инспектор в Митница – Бургас, присвоил чужди пари в общ размер на 464 652,24 лв., поверени му да ги пази, като длъжностното присвояване е в особено големи размери, представлява особено тежък случай и е извършено при условията на продължавано престъпление.

С въззивното решение Апелативен съд – Пловдив изменя присъдата, като: намалява наказанието „лишаване от свобода“ от девет на седем години; намалява наказанието по чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с ръководство, контрол и стопанисване на публично имущество“ от дванадесет на десет години; намалява наказанието по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с пазене, управление, контрол и отчитане на чуждо имущество“ от дванадесет на десет години. Съдът потвърждава присъдата в останалата част.

С касационната жалба на подсъдимия се иска деянието му да бъде преквалифицирано и да му бъде определено наказание в по-нисък размер.

С касационния протест се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд.

25.09.2020 г. – н. д. № 475/2020 г., II н. о., докладчик: Бисер Троянов, чл. 203 от НК

Делото е образувано по протест и по жалба на защитника на подсъдимия Т. Н. М. срещу решението по в.н.о.х.д. № 174/2019 г. на Апелативен съд – Бургас.

С присъда по н.о.х.д. № 990/2013 г. на Окръжен съд – Бургас Т. Н. М. е признат за виновен в това, че в периода 04.11.2008 г. – 22.10.2009 г. в гр. Бургас, в условията на продължавано престъпление, в качеството му на длъжностно лице – частен съдебен изпълнител, присвоил чужди пари, връчени му по реда на чл. 455, ал. 1 от ГПК в това му качество да ги пази и управлява, в общ размер 192 748,71 лв., като длъжностното присвояване е в особено големи размери и представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание от пет години „лишаване от свобода“. На основание чл. 203, ал. 2 вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК е лишен от правото да заема длъжността „държавен съдебен изпълнител“ и от правото да упражнява професията „частен съдебен изпълнител“ за срок от седем години.

С решението на Апелативен съд – Бургас присъдата е изменена. Деянието на подсъдимия е преквалифицирано по чл. 202, ал. 2, т. 1 (длъжностно присвояване в големи размери) вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и той е оправдан по обвинението за осъществено длъжностно присвояване в особено големи размери. Намален е размерът на наказанието „лишаване от свобода“ от пет години на две години и десет месеца, както и размерът на наказанието „лишаване от права“ по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК от седем на пет години. Присъдата е потвърдена в останалата част.

В протеста се сочи касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК (нарушение на материалния закон). Прави се искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на друг състав на апелативния съд в частта, с която деянието на подсъдимия Т. Н. М. е преквалифицирано по по-леко наказуемия текст на престъплението „длъжностно присвояване“, а именно – по чл. 202, ал. 2, т. 1 от НК, както и е намален размерът на наложеното наказание „лишаване от права“.

В касационната жалба се сочат всички основания за касационен контрол по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК поради неправилно приложение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание. Иска се решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и делото да бъде върнато на нов състав на Окръжен съд – Бургас за ново разглеждане или подсъдимият да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение. Алтернативно – да бъде намалено наложеното наказание „лишаване от свобода“ в размер на две години, като изпълнението му бъде отложено за срок от три години при условията на чл. 66, ал. 1 от НК. Отправена е молба да бъде намален размерът и на наложеното наказание „лишаване от права“ по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК.

29.09.2020 г. – н. д. № 454/2020 г., III н. о., докладчик: Блага Иванова, чл. 202 от НК

Делото е образувано по протест и по жалба на гражданския ищец Потребителска кооперация „Напред“ – гр. Пирдоп.

С присъда по н.о.х.д. № 379/2016 г. на Районен съд – Пирдоп подсъдимият И. С. С. е признат за

виновен в това, че в периода 23.12.2008 г. – 04.02.2009 г., в гр. Пирдоп, при условията на продължавано престъпление – с пет деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление и са извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, в качеството си на длъжностно лице по чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК – председател на Потребителска кооперация „Напред“ – гр. Пирдоп, чрез касово теглене от сметката на кооперацията присвоил чужди пари на обща стойност 28 800 лв., собственост на кооперацията, връчени в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, като присвояването е в големи размери, с които деяния е извършил престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. На основание чл. 54 от НК му е наложено наказание от три години „лишаване от свобода“, отложено с изпитателен срок от три години. На основание чл. 202, ал. 3 вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК подсъдимият е лишен от право да заема ръководна длъжност в управителни органи на държавно предприятие, кооперация, обществена организация или друго юридическо лице, както и всякаква друга длъжност, свързана с пазене и управление на чуждо имущество за срок от три години. Осъден е да плати на гражданския ищец сумата от 28 800 лв. – обезщетение за причинени имуществени вреди.

С присъда от 02.03.2020 г. по в.н.о.х.д. № 552/2019 г. на Софийския окръжен съд е отменена изцяло първоинстанционната присъда и на основание чл. 304 от НПК подсъдимият И. С. С. е признат за невиновен и оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Отхвърлен е като неоснователен предявеният граждански иск.

В касационния протест се сочи касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК (нарушение на материалния закон) и се прави искане за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане на първата или въззивната инстанция.

В касационната жалба са релевирани касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК – нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Прави се искане делото да бъде върнато за ново разглеждане на въззивния съд.

02.10.2020 г. – н. д. № 537/2020 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 302 от НК

Делото е образувано по касационни жалби от защитниците на подсъдимите К. К. Т. и И. К. К. срещу решението по в.н.о.х.д. № 1293/2019 г. на САС.

С присъда по н.о.х.д. № 6079/2017 г. на СГС подсъдимият И. К. К. е признат за виновен и на основание осн. чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК са му наложени наказания от една година „лишаване от свобода“, отложено с изпитателен срок от три години, „глоба“ в размер на 1000 лева и „лишаване от право да заема държавна служба в системата на МВР“ за срок от три години. Със същата присъда К. К. Т., в качеството му на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение (полицейски орган – полицаи в Група „Охрана на обществения ред“,

Сектор „Охранителна полиция“ при 02 РУ „Полиция“ – СДВР), е признат за виновен на същите законови основания и са му наложени същите наказания.

Присъдата е изцяло потвърдена с решението по в.н.о.х.д. № 1293/2019 г. на САС.

В жалбите на защитниците се съдържа молба за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимите поради недоказаност на престъплението.

16.10.2020 г. – н. д. № 32/2020 г., III н. о., докладчик: Лада Паунова, чл. 202 от НК

Делото е образувано по касационна жалба от подсъдимия и неговия защитник срещу решение № 167 от 04.12.2019 г. по в.н.о.х.д. № 201/2019 г. на Апелативен съд – Варна.

С присъда № 44 от 31.10.2016 г. по н.о.х.д. 393/2016 на Окръжен съд – Русе подсъдимият Р. А. Х. е осъден за четири престъпления, извършени от него в качеството му на длъжностно лице – кмет на община Ветово. Първото е по чл. 202, ал. 1, т. 1 от НК (при условията на продължавано престъпление) – присвояване на поверени му да управлява чужди пари, като за улесняването му извършил друго престъпление, за което не се предвижда по-тежко наказание, като от това са произлезли значителни вреди за община Ветово, за което му е наложено наказание 3 години „лишаване от свобода“, „лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност“ за срок от 5 години и „лишаване от право да упражнява професии, свързани с пазене или управление на чужди пари, вещи или други ценности“ за срок от 5 години. Второто е по чл. 220, ал. 1 от НК – сключване на неизгодна сделка, от която са произлезли значителни вреди за община Ветово в размер на 28 311,36 лева, за което му е наложено наказание 3 години „лишаване от свобода“ и „лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност“ за срок от 5 години. Третото – по чл. 219, ал.1 от НК – безстопанственост, от която са последвали значителни щети за община Ветово в размер на 61 933,30 лева, за което му е наложено наказание 1 година „лишаване от свобода“ и глоба от 1500 лв. Четвъртото – по чл. 282, ал. 1 от НК – длъжностно престъпление, за което му е наложено наказание 2 години „лишаване от свобода“. За всички престъпления на основание чл. 23, ал. 1 от НК е определено едно общо наказание – 3 години „лишаване от свобода“, отложено за изпитателен срок от 5 години. Към него са присъединени наказанията: „лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност“ за срок от 5 години, „лишаване от право да упражнява професии, свързани с пазене или управление на чужди пари, вещи или други ценности“ за срок от 5 години и глоба в размер на 1500 лв. Със същата присъда подсъдимият е осъден да заплати сумата от 98 966,54 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, на община Ветово.

С обжалваното решение Апелативен съд – Варна е изменил първоинстанционната присъда, като е приложил закон за по-леко наказуемо престъпление и деянието е преквалифицирано от такова по чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК в такова по чл. 220, ал. 1 от НК и на основание чл. 220, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 54 от НК му е наложено наказание от 1 година „лишаване от свобода“, отложено с

изпитателен срок от 3 години. Със същото решение е намален размерът на наложеното наказание „лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност“ от 5 на 3 години, а в частта, с която е наложено наказание по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК – лишаване от право да упражнява дадена професия, присъдата е отменена. С въззивното решение е намалено и присъденото обезщетение от 98 966,54 лв. на 67 995,96 лв. Присъдата е потвърдена в останалата част.

Настоящото касационно производство е трето по реда си, след като ВКС се е произнесъл с решение № 213 по к.н.д. № 813/2017 г. и с решение № 267 по к.н.д. № 1029/2018 г.

С жалбата се иска отмяна на въззивния съдебен акт в наказателната част и оправдаване на подсъдимия, както и отмяна на частта, с която съдът се е произнесъл по гражданския иск.